
ZWAARTEKRACHT

-

Het is een onbestemd gevoel
van ooit.

Oorlog, armoede en depressie,
echo's van ver terug.

-

Vanuit die hoek,
suist
tussen licht en donker,
constant,
de middentoon die zegt:

'Dit
Komt
Niet
Zomaar
Goed ...'

-

Het maakt
dat ik ergens diep vanbinnen
geloof
dat ik niets meer heb,
niets meer om op terug te vallen,
niets meer anders
dan mijzelf.

-

Op mijn buik,
het gezicht opzij,
mijn blik geworpen
over harde houten planken,
in hun perspectief naar links,
trekt de aarde me aan;
kust zij zich naar me toe.
Het is het oeroud verbond
waarin mijn lijf mag rusten.
Elke dag weer,
geborg en ten diepste verbonden
met wat vóór ons en na ons komt.

-

Zo zou ik uren, dagen, jaren kunnen liggen,
vol vertrouwen,
met boven mij een wereldstorm.

-
Maar dan,
onontkoombaar en van scherpte voorzien,
zijn daar momenten van de tijd,
van informatie, organisatie en bewegen,
die beschermen
wat ik minimaal beschermen moet,
alles waaraan ik vastzit,
onvertraagd en onversaagd
op zijn plek gezet.

-
Afgerond, wat daarop volgt,
in herwonnen ruimte,
herken ik aan het zien van kleine zaken
wat mij stemt tot zin in leven.
Zo blijkt ook in deze tijd,
hoe dan ook,
een thuis
in alles wat er wel kan zijn.

ROELAND DE GRAAFF